

само ехото на песента витае от скала на скала, от дол във дол и бавно глжхне в висшинето, носяйки възхвала на Вседержителя.

Когато пееше Горнака — възторг пред силата обзе всички; за цто всяка душа е частица от голямата душа на певеца; всеки се почувствува с криле, защото крилат бе духа на онзи, който летеше сред волни простори. Както необятно се преливат вълните на песента в безкрайната шир на ведри небеса — тжй волно се въземаха желания и купчежи на всички цто слушат. И струва ти се, че всяка помисъл е песен, че всеки блян е път, че щастието блика у гърди, като планински извор.

Защо след дивно излята песен — настава гробно мжлчание? Защо човек често мжлчи, кога е на бряга на пространно море, а и често вика, колко сили има, кога е сред шеметни планини? Защо безпределна мощ: или занемява уста, или извиква луд порив към измерената реч на песента? Защо величието на стихията тжй пленява духа, че човек забравя земното и страдайки по нещо невнятно все пак се радва, че е роден?

Такива мисли задяваха Горнака, тжй мислеше Рада, Гайдаря и всички жетварки, които поели път за равно Загоре, минават Балкана.

Балкана ги очерова с своите доли дълбоки, буки високи и дивна царственост, песента ги упои с своя устрем и възшебство.

Балкана и песента имат общ друм в подема си към Бога. И еднакво пленят душата.

Мамени от дивни гледки, носени от ненаситни желания четата на Горнака не усети кога сж стигнали предяла.

По стар навик Горнака отби кон под кржстата бука за отдих и чак тогава видяха, че слжнце залязва.

Залез на слжнце от предяла!

То е възшебство на сжн, кога сжнува човек че лети в златна кучия и под него се редят светове.

Всички стояха на крак загледани в откроеното равне Загоре,